

Frank M. Wanderer



Frank M. Wanderer

A KERESZT ÚTJA

Minden jog fenntartva.

A könyv – a szerző írásos jóváhagyása nélkül – sem egészében, sem részleteiben nem sokszorosítható vagy közölhető, elektronikus vagy mechanikus módon, az információörögzítés semmilyen formájában és értelmében.

Copyright (c) 2024. Frank M. Wanderer, Ervin Kery

ELŐSZÓ

Ez a könyv a nyugati és keleti spirituális hagyományok közös lényegének felfedezésére hív, a Mester és a Kereső párbeszédein keresztül.

Ezek a beszélgetések a nyugati spirituális örökség, (a keresztény út, a gnoszticizmus, a kathar hagyomány és a rózsakeresztes út) és a keleti spirituális tradíciók (a taoizmus, az advaita védánta és a buddhizmus) mély fogalmait tárják fel. Bár ezek az utak első pillantásra különbözőnek tűnhetnek, mind ugyanarra a végső igazságra mutatnak: a lélek saját örökkévaló természetére való felébredésére.

Az emberiség történelme során mindig is ugyanazokat a kérdéseket kutatta: Ki vagyok én? Mi a valóság természete? Mi az élet célja?

Nyugaton a keresés gyakran az isteni vagy Isten iránti vágyakozással kezdődik, amely személyes odaadásban, szent szimbólumokban és átalakító rituálékban nyilvánul meg.

Keleten ezzel szemben a hangsúly a közvetlen megtapasztalásra, a belső csendre és az ego meghaladására kerül.

Mindkét megközelítés ugyanazt a célt szolgálja: az egység felismerését, a különváltság illúziójának feloldását és egy időtlen igazság felfedezését, amely minden létezés alapja.

A könyv Mestere olyan bölcsességet testesít meg, amely túllép a kulturális határokon, és

zökkenőmentesen szövi össze a két hagyomány tanításait, hogy megvilágítsa közös alapjukat.

A Kereső kérdésein és a Mester válaszain keresztül az olvasó mélyebb megértést nyerhet olyan fogalmakról, mint az üresség és teljesség paradoxona, a fény és árnyék játéka, és az állandó valóság, amely a változó világ mögött rejlik.

Ahogy olvasod a könyvet, ráébredhetsz, hogy a kereszt, a rózsza, az üresség és a végtelen szimbólumai ugyanarra a lényegre mutatnak.

A párbeszédnek nem intellektuális tudás átadására törekszenek, hanem arra, hogy a saját belső utazásodra ösztönözzenek. Hiszen, ahogyan a Mester gyakran emlékezteti a Keresőt, az igazságot nem lehet szavakkal vagy hagyományokkal körülírni, azt csak belül fedezhetjük fel.

Ez a könyv meghívás arra, hogy túllépj a címkéken és megkülönböztetéseken, és lásd meg, hogy Kelet és Nyugat útjai nem egymás ellentétei, hanem kiegészítik egymást. Végső céljuk pedig nem valami, amit meg kell találni, hanem valami, amire emlékezned kell: az isteni lényeg, ami mindig is te magad vagy.

A KERESZT ÚTJA

Egy kis hegyi kolostor kertjében a reggeli nap sugarai megcsillantak a harmatos leveleken. A Mester, egy egyszerű, de sugárzó tekintetű ember, a kert padján ült, kezében egy régi bibliát tartva. Mellette egy Kereső

ült, aki hosszú utat tett meg, hogy választ találjon a kérdéseire. Nyugtalanság és kíváncsiság sugárzott belőle, miközben mélyen tisztelte a Mestert.

Kereső: Mester, hallottam már a keresztény útról, de nem értem igazán, mit jelent az. Hogyan lehet a kereszténység az önfelfedezés és az igazság útja?

Mester: A keresztény út, gyermekem, nem csupán vallási gyakorlatok és szabályok gyűjteménye. Ez egy belső út, amely az önfeladásban és a szeretetben bontakozik ki. Mit keresel ezen az úton?

Kereső: Az igazságot és a békét. De úgy érzem, túl sok a szenvedés és a büntudat ezen az úton. Hogyan lehet békére lelni egy olyan úton, amely a bűnről és a megváltásról szól?

Mester: Az emberi szenvedés és büntudat a saját elkülönültségünk következménye. A keresztény út arra tanít, hogy lépj túl az énedben, és add át magad Istennek. Amikor Jézus azt mondja: „Tagadd meg magadat, vedd fel a keresztedet, és kövess engem,” azt tanítja, hogy az igazságot az önátadásban találod meg.

Kereső: De miért kell szenvedni? Miért a keresztt a középpontja ennek az útnak?

Mester: A keresztt a végső önfeladás és a feltétel nélküli szeretet szimbóluma. A szenvedés nem cél, hanem eszköz. Az én, amely ragaszkodik az elképzeléseihez és vágyaihoz, a szenvedés forrása. Amikor átadod magad, a szenvedés értelmet nyer, és a szeretet, amelyet Isten áraszt rád, minden fájdalmat felold.

Kereső: Ez az önátadás olyan, mintha elveszíteném önmagamat. Hogyan lehet ez a szabadság?

Mester: Az „én” elveszítése valójában az igazi önmagadra találás. Amikor felismered, hogy nem vagy különálló, hanem Isten része vagy, megszűnik az elkülönültség érzése. Ez a keresztény út lényege: nem elveszíteni, hanem megtalálni önmagadat Isten szeretetében.

Kereső: De hogyan kezdhetek hozzá? Hogyan találhatom meg ezt az utat?

Mester: Kezdd azzal, hogy minden cselekedetedben szeretetet gyakorolsz, és hagyd el az ítélezést. Ne úgy olvasd az Evangéliumokat, mint szabályokat, hanem mint a belső igazság tükkrét. És legfőképpen: imádkozz. Az ima nem kérés, hanem egy belső csend, amelyben Isten jelenléte felfedi magát.

Kereső: Úgy érzem, ez az út hív, de még mindig félek. Mi van, ha nem vagyok méltó?

Mester: A keresztény út lényege, hogy nem az egód számít, hanem az, hogy elfogadod Isten kegyelmét. Jézus azért jött, hogy megmutassa: mindannyian úgy, ahogy vagyunk szeretettek és elfogadottak vagyunk, épp. Csak nyisd meg a szívedet.

A Kereső csendben maradt, szemei könnyekkel teltek meg. A Mester megszorította a kezét, majd rámutatott a távolban lévő hegyekre.

Mester: Nézd azokat a hegyeket. Nem kérdezik, hogy méltók-e a napfényre. Egyszerűen elfogadják azt. Így kell neked is elfogadnod Isten szeretetét.

A **Kereső** bólintott, majd mély lélegzetet vett. Tudta, hogy hosszú út áll előtte, de most már nem félt. A szívében csendes béke született.

KERESZT ÚTJA ÉS A TAO

Egy nap a Kereső megérkezett a Mesterhez, akiről azt mondták, hogy mély bölcsessége révén hidat képes építeni különböző spirituális hagyományok között. A Kereső kérdésekkel és kétségekkel teli szívvel érkezett, mert mindig is foglalkoztatta, hogyan kapcsolódhat a keresztény út, amelyben nevelkedett, a Tao tanításaihoz, amelyek nemrégiben mélyen megérintették.

Kereső: Mester, azzal a kérdéssel jöttem hozzád, hogy megértsem, van-e kapcsolat a keresztény út és a Tao között. Úgy tűnik, mintha két teljesen különböző világ lennének.

Mester: Mondd csak, Kereső, mit értesz a „keresztény út” alatt?

Kereső: A keresztény út számomra az Istenhez vezető út, amelyet Jézus példája mutatott meg: a szeretet, alázat és önfeláldozás útja.

Mester: És mit értesz a Tao alatt?

Kereső: A Tao számomra az élet természetes folyamata, a világ rendje, amelyben a cselekvés nélküli cselekvés, a Wu Wei, mutatja meg az igazi harmóniát.

Mester: Érdekes, hogy mindkettőt olyan szavakkal írtad le, amelyekben az út és a harmónia kulcsszerepet játszanak. Gondolj bele: a keresztény út nem más, mint az „élet ösvénye” (ahogyan Jézus mondta: „Én vagyok az út, az igazság és az élet”), míg a Tao maga is „út”-ként definiálható. Vajon nem ugyanarról az ösvényről van szó, különböző nyelveken?

Kereső: De a kereszténység Istenre összpontosít, aki személyes és szerető, míg a Tao személytelen. Hogyan egyeztethető ez össze?

Mester: Nézd így: a kereszténység Istent a szeretet forrásaként látja. Jézus tanításában a szeretet lényege az önátadás és a másokkal való egység. A Tao pedig ugyanerről az egységről beszél, de nem nevezi azt a nevén. Nem a szavak a lényegesek, hanem az élmény. A Tao azt mondja: „Aki beszél róla, nem ismeri; aki ismeri, nem beszél róla.” A keresztény misztikusok, mint például Eckhart Mester, szintén azt mondták, hogy az Isten igazságát nem lehet szavakkal megragadni.

Kereső: Tehát azt mondod, hogy a szeretet és a Tao ugyanaz?

Mester: A szeretet a Tao kifejeződése, ha úgy tetszik. Gondolj a vízre: a kereszténységben a szeretet olyan, mint a víz, amely megtisztítja a lelkeket. A Tao ugyanazt a vizet írja le, amely mindig lefelé áramlik,

megtalálva a legalacsonyabb pontot, és mindent éltet. A forma más, de az alapelv azonos.

Kereső: És mit jelent akkor a cselekvés nélküli cselekvés a keresztény úton?

Mester: A Wu Wei, a „cselekvés nélküli cselekvés” nem a semmittevést jelenti, hanem azt, hogy minden cselekedet a természetes áramlással összhangban történik. Gondolj Jézus szavaira: „Ne aggódjatok tehát a holnapért, mert a holnap majd aggódik magáért.” Ez a bizalom és ráhagyatkozás nem ugyanaz, mint a Tao nyugalma?

Kereső: Tehát Jézus tanításai és a Tao összhangban vannak?

Mester: Nem kell választanod a kettő között. Mindkettő azt mutatja meg, hogyan légy egy az Élettel. Jézus az „Atyához” vezet, a Tao az „út”-hoz, de mindketten ugyanoda érkeznek: a forráshoz.

Kereső: Ez megnyugtató, Mester. Hogyan élhetném ezt a kapcsolatot a mindennapokban?

Mester: Gyakorold a Tao egyszerűségét és természetességét a keresztény szeretet szellemében. Légy olyan, mint a víz, amely táplál, de nem követel. És emlékezz: a Tao, az Isten, a Szeretet, mind ugyanakkor az alapvető valóságok a megnevezései, amely már most is benned van.

A Kereső csendben ült, mélyen elgondolkodva a Mester szavain. Egy pillanatra úgy tűnt, mintha minden ellentmondás eltűnt volna, és csak az egyszerű igazság maradt meg: az Út mindenhol jelen van.

JÉZUS ÉS BUDDHA ÚTJA

Egy csendes hegyi kolostor teraszán ült a Mester, szemben a végtelen kék éggel és a völgybe vezető ösvénnyel. Mellette helyezkedett el a Kereső, aki hosszú utat tett meg, hogy beszélhessen vele. Mélyen érdekelték Jézus és Buddha tanításai, és próbálta megérteni, hogyan lehetnek-e összekapcsolhatóak Jézus és Buddha útjai, miközben annyira különbözőnek tűnnek.

Kereső: Mester, sokat olvastam Jézusról és Buddháról. Úgy tűnik, mintha két külön világot képviselnének. Jézus Istenhez vezet el bennünket, Buddha pedig önmagunkhoz. Hogyan érthető meg, hogy mégis hasonlóak lehetnek az útjaik?

Mester: Ahhoz, hogy megértsd a hasonlóságukat, először el kell engedned a különbségek keresését. Jézus és Buddha mindketten ugyanarra az igazságra mutattak, de különböző szavakkal és eszközökkel. Jézus a szeretet és a hit nyelvén beszélt, Buddha pedig a bölcsesség és a belső csend útját járta.

Kereső: De Jézus a bűnről és a megváltásról beszélt, míg Buddha a szenvedésről és annak megszüntetéséről. Ezek nem tűnnek azonosnak.

Mester: Gondolj a bűnre és a szenvedésre úgy, mint az elkülönültség különböző arcaira. Jézus a szereteten keresztül mutatja meg az utat az egységhez, míg

Buddha a vágyak és ragaszkodások elengedésén keresztül vezet ugyanoda. Jézus azt mondja: „Aki meg akarja találni az életét, az elveszíti azt.” Buddha pedig így tanít: „Engedd el a vágyakat, és felismered a valódi természetedet.”

Kereső: Tehát amikor Jézus az önmegtagadásról és a kereszt felvételéről beszél, az hasonló ahhoz, amit Buddha mond a vágyak elengedéséről?

Mester: Igen. Mindkettő arra tanít, hogy valódi szabadság és béke csakis az én feladásában rejlik. Jézus a keresztet, mint az önfeladás szimbólumát használja, míg Buddha az elme elcsendesítését tanította, hogy meghaladhasd az én illúzióját. De a cél ugyanaz: az egység és az igazság megtapasztalása.

Kereső: És mi a szeretet? Jézus mindig a szeretetről beszél, de Buddhánál inkább a bölcsesség kerül előtérbe. Hogyan kapcsolódnak ezek?

Mester: A szeretet és a bölcsesség nem különállóak. Jézus szeretete önzetlen és mindent átfogó; és ez a szeretet magába foglalja a legmélyebb bölcsességet is. Buddha bölcsessége pedig mindig együttérzéssel társul, amely a szeretet megnyilvánulása. A szeretet a bölcsesség szíve, a bölcsesség pedig a szeretet iránytűje.

Kereső: Ez azt jelenti, hogy Jézus Istenre mutat, míg Buddha önmagunkra. Hogyan kapcsolható ez össze?

Mester: Jézus azt mondta: „Isten országa bennetek van.” Buddha pedig azt tanította: „A megvilágosodás benned rejlik.” Mindketten arra mutatnak rá, hogy az igazság nem kívül van, hanem bennünk, a legmélyebb lényegünkben. Az út az elkülönültség meghaladásáról

szól, legyen az Isten szeretetében vagy a belső békében.

A Kereső csendben ült, az elhangzottak mélységét ízlelgetve. A nap lassan eltűnt a hegyek mögött, narancs és bíbor fényekkel festve be az eget.

Mester: Nézd a naplementét. Különböző színek, mégis egy fényből fakadnak. Így van ez Jézus és Buddha tanításaival is. Különbözőek a formák, de az igazság, amelyre mutatnak, ugyanaz.

A Kereső mélyen meghajolt, majd halk, mégis határozott hangon szólt:

Kereső: Köszönöm, Mester. Most már látom, hogy a különbségek nem válaszfalak, hanem sokkal inkább hidak.

A Mester mosolyogva nézett utána, ahogy a Kereső lassan eltűnt az ösvényen. A csend mélyebb lett, de a szavak visszhangja ott maradt a szívben.

TOVÁBBI FEJEZETEK (a további párbeszéddek témái):

KERESZTÉNY IMA VAGY BUDDHISTA
MEDITÁCIÓ, EREDENDŐ BŰN VAGY MAJA

FÁTYLA, SZERETET VAGY BÖLCSESSÉG,
ODAADÁS VAGY A RAGASZKODÁS
ELENGEDÉSE, SPIRITUÁLIS ÉBREDÉS VAGY
KRISZTUSI MEGVÁLTÁS, SZENVEDÉS VAGY
AZ ÖRÖK KÁRHOZAT, FELTÁMADÁS VAGY
MEGVILÁGOSODÁS, MENNYEK ORSZÁGA
VAGY NIRVÁNA, GNOSZTIKUS VAGY
ADVAITA ÚT, CONSOLAMENTUM VAGY
SATORI, A KATHAR VAGY A KELETI ÚT,
ENDÚRA VAGY MAG-NÉLKÜLISÉG, A
RÓZSAKERESZTÚTJA, ISTEN VAGY A TISZTA
TUDAT, SZENTHÁROMSÁG VAGY
PARABRAHMAN.

**A TELJES KÖNYV ELÉRHETŐ A
TUDATOSSÁG KÖNYVEK KIADÓ
KÖNYVESBOLTJÁBAN**